

A nemzet védelme a történelem értelme

2018 október 23. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„szinte, felkavaró beszélgetés Kövér Lászlóval.

Számunkra nem célja van a történelemnek, hanem értelme: az, hogy fennmaradjon az a nemzet, amelynek része vagyunk, és az a kultúra, amely otthonunkká teszi a szülőföldünket. Számunkra 1956 is erről szól – fogalmazott a [Magyar Időnek](#) adott ünnepi interjújában Kövér László. Az Országgyűlés elnöke kitért a kultúrharc aktualitásaira, a konzervatív értelmiség mulasztásaira, az utolsó töltényig harcoló balliberális értelmiségre és az Európai Unió létét fenyegető veszélyekre is.

Gyakran elhangzik, hogy az 1956-os forradalom nélkül talán a rendszerváltozás is másként történt volna. Az sem biztos, hogy sor kerül csaknem harminc évvel ezelőtti Orbán Viktor máig ható történelmi beszédére Nagy Imre és mártírtársainak 1989. június 16-i újratemetésén. Miként élte meg azt a napot?

Orbán Viktornak és nekem, a beszéd első változatát megfogalmazóknak, s a Fidesz vezetésében azoknak, akik egy előzetes megbeszélésen meghatározták annak irányát, nem volt kérdés, hogy ez a beszéd az, amit el kell mondani az akkori történelmi pillanatban. A Fidesz alapításától kezdve azt az elvet képviselte, hogy azt mondjuk, amit gondolunk, és azt tesszük, amit mondunk. Senki nem tudhatta, hogy a szabad választások felé tartó politikai folyamat nem fordul-e a visszájára, nem lesz-e visszarendeződés.

Sokak szerint hazárdjáték volt a szovjet csapatok kivonására utalni, szuverén Magyarországot követelni.

Nem csak az állampárti oldal reagált a beszédre elutasítóan – ami velük szemben elvárás is volt a részünkről –, hanem meglepetésünkre az Ellenzéki Kerekasztalnál ülő néhány szövetségesünk is. Az Orbán-beszéd miatt abban az állampárt által felügyelt nyilvánosságban támadtak meg minket ellenzékiek is, amihez mi hozzá sem férhettünk, ahol az erre adott válaszunkat le sem közölték. Orbán Viktor a beszédében bátorságra hívott, arra, hogy ha elég ügyesek és merészek vagyunk, akkor tudunk egy olyan kormányt választani magunknak, amelyik haladéktalanul megkezdi a tárgyalásokat a szovjet csapatok kivonásáról. Azonban ez egy 1956-os emlékekkel, tapasztalatokkal teli országban, abban a történelmi pillanatban mégis azt jelentette, hogy „Ruszkik, haza!”. Miután a beszédet követő órákban, napokban senkit sem ért retorzió, ezt mi magunk és a magyar társadalom rendszerváltozást óhajtó többsége is felszabadulásként élhette meg.

Orbán Viktor akkori beszédében utalt a jelképes hatodik koporsóra, amelyben az akkori fiatalok jövője volt. Közel három évtizeddel később sikerült kitörnie a magyar társadalomnak a metaforikus koporsóból?

A beszédet ezerszer elolvastam azóta, és számomra egyszerre megnyugtató és csodálkozásra okot adó élmény, hogy a szöveg minden szava, mondata a mai napig, csaknem 30 év távlatából is vállalható. Semmit sem fogalmaznék meg másképpen, mint akkor, 1989 nyarán. Érdekes történelmi egyezés, hogy a koporsós metaforában szereplő húsz év majdnem pontosan 2010-ben járt le. Két évtizedig cipelte az ország a nyakában a posztkommunizmus koloncát. Közismert mondás, hogy a kommunizmusban az a legrosszabb, ami utána következik. A 2010-ben lezárt időszak – a kétségbevonhatatlan eredmények mellett is – tele volt gyötrellemmel, kacskaringókkal, elveszett illúziókkal, keserűséggel, elszalasztott lehetőségekkel. Szimbolikus módon a posztkommunista időszak 2010 tavaszára egy mély gazdasági, társadalmi és erkölcsi válságba torkollott. Az ország a katasztrófa szélére került. A Fidesz 2010-es, első kétharmados választási győzelme hozta el a történelmi változást, a rendszerváltozás átmeneti szakaszának befejezését.

Vannak még olyan területek, ahol zajlanak bizonyos „utóvédharcok”. A rendszerváltozás lezárásának része lehet a mostanában újra fellángoló kultúrharc is?

Keresztény nézőpontból a világ keletkezése óta kultúrharc, a jó és a rossz, a normális és az abnormális, a morális és az immoralis, a rend és a káosz küzdelme zajlik. Politikai szempontból az értékrendek közötti küzdelem Magyarországon a XIX. század végétől a trianoni összeomlás után a mai napig levezethető. A rendszerváltozást követően, az MDF-kormány 1994-es bukása után úgy történt, hogy a kultúrharcot a liberális erők megnyerték. Az MSZP-t maga alá gyűrte az SZDSZ, és részben a saját képére formálta. A Fideszt is megpróbálták eltaposni a Demokratikus Charta alapításától az 1998-ig tartó hatéves időszakban. Azzal azonban sem a liberálisok, sem a posztkommunisták nem számoltak, hogy a „liberális”, illetve a „népi” demokrácián kívül van valódi is, amelyben az emberek valódi akarata érvényesül. Amit kultúrharcnak hívunk, az az emberek lelkéért folytatott küzdelem, az, hogy miként tudjuk az üzenetünket elmondani azoknak az embereknek, hogyan tudjuk az általunk képviselt, a közösségeinket megtartó értékek mellett kiállásra bírni őket, akiknek a szavazatai által kormányzunk. A kultúrharcnak a Fidesz húsz éven át elszenvedte és nem alakítója volt.

Még 1998 és 2002 között is, amikor a Fidesz először volt kormányon?

A keresztény-konzervatív, nemzeti elkötelezettség? értelmiség a történelmi traumák és a több évtizedes elnyomás miatt a mai napig úgy érzi, hogy az anyagi források, az elfoglalt pozíciók tekintetében hátrányban, kisebbségben van azokhoz képest, akik az el?z? rendszer kegyeltjei voltak vagy a mostani ultraliberális világfelfogáshoz köt?dnek. Nem feltétlenül van igazuk, mivel a tények, a számok mást mutatnak. Nem az a kérdés, hogy milyen tekintetben van fölényben a liberális-baloldali értelmiség, hanem az, hogy milyen eszközöket találunk ahhoz, hogy az oldalunkon álló értelmiség el tudja végezni a feladatát. A feladatot, hogy azokat – az alaptörvényben is összefoglalt – értékeket tegye minél szélesebb körben vonzóvá, amelyek Magyarországot, a magyar nemzetet megtartották, gyarapították az elmúlt több mint ezer évben.

Az említett értékeket eddig nem sikerült megfelel?en átadni, ezért is élénkült fel ez a vita a közelmúltban, nyolc év kormányzás után?

Az elmúlt két ciklusban sok olyan kihívással voltunk elfoglalva – a 2010 utáni válságkezelés, a hazai és európai politikai küzdelmek –, amelyek sikeres megválaszolásán át juthattunk csak el 2018-ban a kultúra tartalmi kérdéseiig. Eddig ezek a feladatok kötötték le szinte minden er?nket, bár – megítélésem szerint – a kultúrpolitika anyagi, infrastrukturális kérdéseiben a Fidesz–KDNP-kormányok eddig is jól teljesítettek. Az elmúlt nyolc év költségvetési számaival tekintve a magyar kultúra egyik aranykoráról beszélhetünk. Ezzel párhuzamosan ugyanakkor nem érezhettük azt, hogy a magyar társadalom, a nemzetünk megkapta volna a kultúra hivatásosaitól azt a segítséget, támogatást, iránymutatást, amelyre a közös múltunk feldolgozásához, egy egészséges nemzeti öntudat kialakításához, a rendszerváltozás ellentmondásainak feloldásához, az egyre bonyolultabbá váló világban való eligazodáshoz, az élet emberhez méltó éléséhez szüksége lett volna. A polgári gondolkodású értelmiség egy része – félve a balliberális tábor egzisztenciális hátrányokkal is fenyeget? kirekeszt? reakcióitól – igyekezett távol tartani magát minden olyan konfliktustól, amely átpolitizálódhatott, különösen, amely a múlt újraértelmezésér?l szólt. Sokaknak kényelmesebb volt panaszkodni a politika el nem végzett munkájára, mintsem a maguk közéleti terepén, hivatásában elvégezni azt a munkát, ami nem a politikának a feladata.

Az emlékezetpolitika területén milyen adósságai vannak a jobboldali értelmiségnek?

Mind a mai napig a marxizmusban gyökerezik a f?áramú történelemértelmezés, gyermekeink alapvet?en azt tanulják, amit még nekünk is tanítottak. Felteszem a kérdést: hogy ez harminc évvel a rendszerváltozás után ne így legyen, ezt a munkát kinek kellett volna elvégezni? Nekünk, politikusoknak? Ez a jobboldali magyar értelmiség dolga lett volna. A mi táborunkból – tisztelet a nem kis számú kivételnek – hiányzott a kell? kurázi ahhoz, hogy ugyanolyan vehemenciával vesse bele magát a kultúrharcba, ahogy azt a liberálisok tették. A baloldali-liberális kultúra képvisel?i húsz éven át minden egyes konfliktusban – mint a vlaszovisták Prágában – az utolsó töltényig harcoltak, a végén akár olyan parodisztikus helyzetekben is, amelyek inkább a Muppet-show-ba illenek.

1956-ban, ahogy 1989-ben is, s?t 1848–49-ben is, a szuverenitás kivívása volt a f? cél, ma pedig a függetlenség meg?rzéséért kell küzdeni. Össze lehet hasonlítani az akkori helyzetünket a maival?

Természetesen jelent?s különbségek vannak a két világrendszer között. Nem mindegy, hogy mivel kell szembenéznie az embernek: terrorral, haláltáborokkal, börtönnel, vagyonekobbzással, mint a kommunizmusban, vagy „csak” a személyiség teljes feloldását szolgáló, puha nyomásgyakorlást napi szinten alkalmazó mostani törekvésekkel. Ez a politika nálunk már a Kádár-rendszer utolsó id?szakában teret nyert. Az elvtársak az 1989-et megelő?z? években pontosan tudták, hogy a rendszerük fenntarthatatlan, felkészültek a rendszerváltozásra. Az Aczél György fémjelzte kultúrpolitika tudatosan egyengette az utat a liberális hegemonia irányába. A rendszerváltozás beköszöntekor ez a folyamat Európa nyugati felében gyakorlatilag már lezárult. Mára azonban ennek is vége van. A politikai korrektségnek nevezett szellemi elnyomás napjainkban ér véget, nem utolsósorban annak a politikai változásnak köszönhet?en, amely Magyarországon az elmúlt nyolc évben végbement. Ahogy 1848–49-ben és 1956-ban is mi voltunk a világ eleje, úgy most is, a 2010 utáni magyarországi változások is komolyan hatnak arra, ami a világpolitikában és Európában történik.

Ön milyen szint? átrendez?désre számít a jöv? évi európai parlamenti választáson?

A májusi EP-választással nemcsak a parlament, hanem az Európai Bizottság összetétele is megváltozik, ami egy új szakasz kezdetét is jelentheti, levéve a napirendr?l a migránsok tömegeinek betelepítését és az Európai Egyesült Államok létrehozásának kérdését. A küzdelem azonban nem ér véget. Az EP-választás nem fog totális gy?zelmet hozni a normalitásba, a valódi európai értékekben hív?k számára. Annál is inkább, mert „az ellenség álnok és könyörtelen”, ahogy egy régi jelszó fogalmaz. Annyi azonban látható, hogy a lopakodó birodalomépítés er?i hogyan vonulnak vissza a kommunikációban azokról a harcterekr?l, amelyeket rosszul választottak meg, amelyekre id? el?tt merészkedtek ki.

Az általunk ismert Európa gyors etnikai és kulturális átalakulása felfogható a gyermekeink jövőjét magába záró, jelképes hetedik koporsóként is?

Álláspontunk szerint az Európai Unió a legkedvezőbb érdekérvényesítési lehetősége Magyarországnak, de jelenleg az EU önmagát veri szét. Azok, akik az Európai Unió egyedüli letéteményeseinek, megmondóinak tekintik magukat, azok viszik katasztrófába kontinensünket részben a bevándorláspolitikájukkal, részben az írott szabályok áthágásával, az EU föderalista irányba való tolásával. Ezekkel az intézkedésekkel, a centralizációs törekvésekkel ellenreakciót váltanak ki az EU-t alkotó nemzetekből, ami olyan centrifugális erőket indít be, amelyek szétvethetik a kontinens országai közötti együttműködést. Az olyan politikusok, mint az Európát egyszer és mindenkorra maga alá gyűrí akaró háttérhatalmak által háromdimenziós nyomtatóval – egyébként ördögi zsenialitással – legyártott és piacra dobott Emmanuel Macron, a liberális megmondóember Guy Verhofstadt, Frans Timmermans vagy a többi nejlónpolitikus – hogy most udvariasan ne is ejtsünk szót némely néppárti barátunkról –, az EU sírásói. Ha sokáig ilyen politikusok állnak a nyugati országok és az unió élén, akkor nem sok jót jósolok nekik. Ameddig nem törik szét a választók ezt a politikai és kulturális értelemben hegemon vezetést, illetve nem tudjuk, hogy az új, feltörekvő erőket mit akarnak, komolyan vehető-e, a tagadáson kívül van-e megoldási javaslatuk a mostani kihívásokra, addig nem lehetünk túlságosan optimisták.

Egyáltalán: van még visszaút Európának?

Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Magyarország, ideértve még Ausztriát, Észak-Olaszországot, Németország keleti részét és Bajorországot, tehát a tágabban vett Közép-Európa jelenthet esélyt arra, hogy Európa eredeti valójában még fellelhető legyen a következő száz esztendőben is. Vagy tud ebből erőt meríteni Európa nyugati fele és vissza tud fordulni azon a – szerintünk téves – úton, amelyen elindult, vagy továbbra is megpróbálja integrálni azokat a befogadott és befogadandó tízmilliókat, akiknek viszont eszük ágában sincs igazodni új lakóhelyük kultúrájához. Integrálódni csak egy szilárd értékrendszerhez lehet, de olyan nincs már Nyugaton, ellenben az érkezőknek van saját, bigott világképük, ezért logikus, hogy az integráció fordítottan megy majd végbe. Ez van a hetedik koporsóban, csak az a kérdés, hogy mikor kezdik a fedelét leszögezni, és mi is ott fekszünk-e benne, ahogyan azt sokan akarják. Ezért nagy a tétje a jövő májusi EP-választásnak. Sőt minden magyarországi választás is – mindaddig, amíg ez a helyzet fennáll – a lét-nemlét kérdését veti fel, mert a hazai ellenzék sajnos hajlamos a hazaárulásra. Mi az európai porondon saját álláspontunkért, annak kimondásának a jogáért, Magyarország szuverenitásáért küzdünk. Számunkra nem célja van a történelemnek, hogy egyszer majd a kommunizmus felépítésével vagy – ha már ez nem jött be – a liberális demokrácia totális diadalával véget érjen, hanem értelme: az, hogy az a nép, az a nemzet, amelynek része vagyunk, az a kultúra, amely otthonunkká teszi a szülőföldünket, fennmaradjon. Számunkra 1956 is erről szól.

[Magyar Idők](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
